

Petter på Asen

Solen sken så mild och livgivande från den klarblå himmeln. Svaga vindflakor satte den nya arglarna i vägnings. Fågellarmen sjöng de stora tonerna på sin morgonkyllan. Över hela naturen vilade en andakt och högljuddhet, som endast söndagsmorgonen på landet förklarar skönda.

Jag hade hunnit fram till den lilla sockenkyrkan och slagit mig ned på en av de gamla mossbelagda ekbänken vid ringmurarna.

Kyrkklockorna började ringa. Först svagt och osäkert, sedan taktiskt och kraftigt och så småningom toner ut i rymden. Vid klockslagen skred ett likt skrid mot en öppen grav. Då den sista klocktonen förklarade, ständade klockaren upp: "Jag går mot döden...", och prästen läste: "Av jord är du kommen..."

Bredvid mig på bänken satt en gammal gubbe. Han såg bort mot det lilla begravningsfältet. Då och då ringade sig en tår fram ur hans öga för att förtra sig i anslutnings djupa fåror. Det var hans avsked till den som nu sänktes ned i den svarta mulden. Jag kunde ej återhålla en fråga om, vem den döde var. "Det är Petter på Asen", var gammal gubben svar. Jag frågade ej mera, men måhända min blick förändrades av svaret ej var tillräckligt, eller kanske kunde den gamla ett behov att få tälja den dödes saga. Alltong, medan graven fylldes, berättade han:

— Jo, Petter på Asen var bara en fattig torpare. Han kom hit till socknen i sin tidiga ungdom. Han hette förresten då bara "Petter" — den senare delen av namnet har kommit till sedan — och fattig var han som en kyrkrätt. Hans enda rikedom var hans senliga armar och hans förmåga att arbeta. I flera år tjänade han hos kyrkvärden nere byn. Att han inte alltid hade sötebrödsdagar, det förstår nog bäst den som själv tjänat dräng. Petter var dock ej den som klagade i onödan. Men till slut tröttnade han i alla fall på att slita för andra och ville skaffa sitt eget bo.

På kyrkvärdens ågor fanns en stenbacke, som kallades Asen. Petter fick löfte att odla upp Asen och bygga sig en stuga där. Det blev ej fråga om några villkor eller något kontrakt, ty Asen ansågs ju som fullkomligt värdefull. Anders byggde sig en stuga av timmersyllor, som han fått en här och en där av bönderna i byn, och så började han odla upp stenbacken, och därmed har Asen blivit hans hem och egendom.

Det var magert på Asen, och vad Petter levde av där de första åren, det visste väl ingen. Men han var van att fara illa, och därför kunde han hålla ut och övervinna svårigheterna. Snart började de små tegarne omkring stugan baka praktiska skördar, och detta egade honom och gav kraft till nya ansträngningar. Han arbetade natt och dag, och hans åkrar tillvuxte ganska fort, och Petter tyckte att hans lilla egendom nu kunde föda både en ko och en hustru. Han köpte sig därför en ko och byggde ladugård. Och, eftersom det ju ej är så gott för mannen att vara allena, gifte han sig snart.

Det var just ingen svårighet för honom att finna någon som ville dela hemmet med honom. Han hade på några år lyckats så förvandla den forna stenbacken till många bonde i socknen gärna sett sin dotter som mor på Asen. Asen var onkeln till ett önskebarn, där det låg slutande mot söder och mot den lilla sjön, så nog hade de Petter och hans hustru all anledning att känna sig beäta med sitt hem.

En dag kom kyrkvärden upp till Asen, och du har det allt bra här, Petter", tyckte han. Nåja, det kunde förstås inte Petter förneka, och hade han också gjort det, så skulle hans belätna utseende ändå gifva kyrkvärden rätt i sitt påstående.

"Eftersom det är min jord det här", fortsatte kyrkvärden, "så kunde det väl ej vara för mycket, om du gjorde ett dagsverke i veckan hos mig för att du får bo här."

Petter stod som fallen från skynne. "Asen var ju bara en stenbacke", kom det till slut.

"Ja, men det är i alla fall jag som står om den", menade kyrkvärden.

Nog tyckte Petter att det kändes både tungt och orättvist att han skulle behöva göra dagsverken för de te gar han själv brutit upp, men det blev i alla fall som kyrkvärden ville ha det. Från den dagen gick alltså Petter med matsäck på ryggen varje måndag ned till byn för att göra dagsverke för Asen. Det var ju i alla fall blott en dag i veckan, och han hade ju fem arbetsdagar kvar för att sköta om sitt eget ställe.

De dagar han var hemma arbetade han om möjligt ännu värre än förr, och tegarne växte lika fort som förr.

ut. Med förmåelse såg också Petter att det för varje år som gick blev rikare skördar på Asen.

Det var emellertid ej bara Petter som miktade, huru åkrarna blevo större och havren tyngre i åsen på Asen är för år. Kyrkvärden hade också ett öga för det. Han tyckte snart att ett dagsverke i veckan var för litet. Det fanns ju andra torpare som gjorde två dagsverken i veckan för torp, som ej kunde jämföras med Asen.

— Ja, du tycker det är obilligt begärt, Petter. Ja, inte är du tvungen att gå in på det. Finns du villkoren för svår, så kan du ju flytta. Det kommer väl alltid någon annan i stället, menade kyrkvärden, och förresten kan jag bruka Asen själv, eftersom den inte ligger så illa till för mig.

Flytta från Asen?

Nej, det låg för Petter utanför det tänkbara. Därtill voro de med så mycket möda uppträda tegarne honom för kära.

Därför kom han också att från den dagen göra två dagsverken i veckan. På de fyra återstående gick det ju för sig att sköta om Asen, särskilt som han började få god hjälp av sina båda pojkar, som årt faderens starka armar och sega vilja.

Vilse hade Petter att börja med tunnit det hårt att nödgas göra dagsverken för Asen. Men han hade nu blivit så van därvid att han ej längre tänkte på den saken.

När han nu såg sitt ställe, där det låg med stugan inbäddad bland fruktträderna och runt omkring de välskötta åkrarna, glömde han nästan bort, med vilken möda alltsammans kommit till och huradant det från början varit.

Det var väl ändå någonting värt att få bo på ett sådant ställe, tyckte han, därför fann han det nästan sin ordning, då kyrkvärden en dag förordade tre dagsverken därför.

Men Petter började bli sammal och litet stel i lederna av allt slit och släp. Det gick ej så lätt att odla och bryta sten som förr. Men hans pojkar skulle ju bli ågare till Asen efter honom, och därför... Nog ville han för pojkarnes skull göra åker av ännu en bit av stenbacken.

En dag kom Petter ej in för att åta sin aftonvard. Hustrun väntade på honom, och hon ropade, men det kom intet svar. Då gick hon bort till nydningen vid skogskanten för att söka honom.

Där låg Petter — Han var död — Händerna voro stelade omkring skaffet på spaden, som var instucken under den sista stora Petter sökt vända.

Nu villar Petter i mulden därborta. Det är slut på arbete och möda. Aldrig mer behövs han göra dagsverke för Asen, och inte hans pojkar heller.

Kyrkvärden skall lägga Asen till sin egen gård, och Petters änka och pojkar måste ge sig av därifrån, så fort begravningsen är över.

Gamlingen tystnade. Jag såg upp och fann att folket gått in i kyrkan. Endast den sörjande änkan och hennes pojkar stodo kvar vid gravstenen, där deras stöd och värn vilade. Nu voro de hemlösa och utan skydd.

Rolf.

En sommarsaga

Sakta plaskade Vätterns vågor mot stranden, och den nedgående solen kastade ett gyllene skimmer över Pukön, och lät dess spegelbild skarpt avteckna sig i vattnet. Över nejden vilade sommaraftnens frid.

— Men över de båda unga som stodo på stranden låg ej frid och lugn, kamp var där och strid, smärta och bittra årtår.

— Så skulle du nu lämna mig, Gerhard, lämna mig och min stora kärlek. Och detta för henne och hennes pengar. Vad betyder väl rikedomar, blott man äger en varm känsla. Jag skulle ha delat med dig fattigdomen, arbetat med dig och smekt bort molnen från din panna. Hur lyckliga skulle vi inte ha blivit, du och jag, och vi skulle i vår kärlek ha skratat åt de törnen och skarpa stenar som sargat oss på vår väg upp till livets gångsteg.

— Du är mycket ung, Maj. Ungdomen har så lätt att slunga ut sina lekavnen, förhoppningarna och de ljusa löften, men de slungas ut i en tom sagorymd. Och det öga som nyss fått synens glada vet så litet om avstånd att det tror sig kunna fånga fågeln, som flyger i skyn och som blott ett enda litet svart streck på näthinnan. Du vet inte att ute i livet allt beror på pengar. Framgång, vänskap, ja, till och med lycka, allt köpes för pengar. Jag älskar militärlivet, kan ej lämna det, och därför måste jag handla som jag gör.

— Du älskar ditt yrke, du vill hellre döda än geva liv. Du vet ej vilka små plantor din kärlek drivit upp inom mig och vilkas hjärtblad nu skola växa och rotträdarna torka bort.

— Åter skall kärleken spira upp inom dig, Maj, och ditt rika känsloliv gevas åt en annan mer värdig än jag. — En ny kärlek, ja. Det blir med den som med den cigart du röker, om du läter den slockna och åter tändes den, blir den bitter i smaken, den har mistat sin arom.

— Maj, även jag har haft mina drömmar och förhoppningar, men de illusionerna kommer, och den är gardien som drages från vårt barnkammarfönster och visar oss den vida världen större och långt svårare att övervinna än våra famlande drömmar trott.

— Ack, Gerhard! En sommarsaga blev vår kärlek, en sommarsaga, som med sin bitterhet skall följa mig in i hösten med dess gulnade löv, in i vintern med dess långa kvällar och höga vita drivor, och aldrig mer skall väl minnena med sin fågelång och sina blommar göra sitt intåg i mitt sinne.

— Maj, du är ung och vacker, och du skall åter finna lyckan. Jag går mot det som jag anser vara min plikt och mot en oviss lycka.

Skuggorna och skymningen ha dragit in över Pukön, och Vätterns vågor gå i svagt och rott, men därute vid skären glänser ännu en strimma av solen.

Ett självpupptäckt brott

En slumpens lek bidrog till att en mördare i början av nästförlutna århundrade blev upptäckt, fastän han efter upptäckten blev undandragen den mänskliga rättvisan.

Det brott, ett mord, som begåts, blev upptäckt av mördaren själv, först efter jämna 20 års förlopp.

Händelsen, vilken tilldrog sig i en socken i närheten av Jönköping, var följande:

Det var i en gård, Stenslaba i Forserums socken. Gården låg utmed landsvägen åt Jönköping och Eksjö, och resande som stannade vid gården för att söka nattkvartar, voro en dag till förtäring.

Att diverse saker och ting blevo inlämnade i förvar hos ägare var ej heller något sällsynt. Därför väckte det ingen upmärksamhet hos gårdens folk, då en främmande man kom till gården för att söka nattkvartar och för att söka nattkvartar.

Trillatelse därtill gavs och säcken blev stående där främmande ställd den, varefter denne avlägsnade sig. Åt vilket håll iaktogs ej.

De bestämda tre dagarna förgingo. En vecka gick ytterligare och säcken kvarstod på samma plats, ingen hade rört vid den eller tagit notis om den.

Men då en vecka utöver den bestämda tiden förflytt och säckens ägare ej låt höra av sig, beslöt man sig efter vad säcken innehöll.

Husfaderen på stället sammankallade de fört och främmande gårdens folk och dessutom ett par andra personer, vilka alla skulle vara närvarande då säcken öppnades för att i fall av behov intyga, att ingenting blivit förfärat av innehållet, varefter säcken öppnades.

Häpnad och förskräckelse grepo de närvarande. Då innehållet drogs fram, det befanns nämligen vara liket av en okänd man, som synbarligen blivit mördad, ity att i likets huvud fanns ett gapande hål, så att hjärnan blottats.

Så fort sig göra låt blev likets jordfästning ombesjörd. Ingen kände igen den mördade och ingen kunde få reda på vem den person var, som lämnat säcken, trots att stora ansträngningar gjordes för att få kännedom därom.

Småningom föll saken i glömska och ingen, utom gårdens till Stenslaba, tänkte vidare på den. Denne trodde dock fullt och fast, att en dag för eller senare skulle händelsen komma i dagen, en förmodan som slutligen visade sig vara riktig.

En kväll många år efter säcken blivit inlämnad knackade det på dörren till dagligstugan i Stenslaba och en man trädde in, gammal och grå. De innevarande voro ungefär samma personer som för 20 år sedan. Den främmande anhöll om nattkvartar, vilket även beviljades, synnerligast som han såg älen och sjuklig ut.

Engen visste sig någonsin sett den kungen, vilken med rätta antogs vara långvärga ifrån och som av en eller annan orsak sett sig tvungen att bege sig ut på vandring.

Några särskilda gåstrum bestod man sig icke på den tiden, utan fingo resande, vilka önskade stanna över natten, dela rum med gårdens övriga.

Sedan man bäddat, gingo samtliga till sängs, även främmanden. Frampå natten vaknade husfadern, och då han legat vaken en stund hörde han främmanden utbrista:

— Jaha, i kväll var det jämt 20 år sedan jag lämnade in säcken här. Det var ju helt förklarligt att man, som började denna bekännelse, förstod, att upptäckten timme för den mystiska händelsen för 20 år sedan var slagen.

När alla voro vaknade och medan den främmande ännu sov, gick han till dennes bädd, varvid främmanden vaknade och satte sig upp. Han såg sjukligt ut än kvällen förr och förklarade, att han icke kunde stiga upp. Med förvånande blick betraktade han de kringstående — ett allt husföket hade samlat kring bädden.

Husfadern frågade den främmande, om det icke var han som för 20 år sedan hade lagt in säcken här.

— Ja, det var jag som för 20 år sedan hade lagt in säcken här. Det var ju helt förklarligt att man, som började denna bekännelse, förstod, att upptäckten timme för den mystiska händelsen för 20 år sedan var slagen.

Mycket mera effektiv än klabbiga flugfångare. Ren att hantera. Sälld av apotekare och specialhandlare över allt.

dan bett, att en säck skulle få kvarstå på gården några dagar. Denna fråga förklarades, sade han, därav att främmanden under natten påställt det.

Den sjuke föll ihop som en trasa, då han hörde att han upptäckt sig själv och förklarade samtidigt, att det ovillkorligen måtte vara Nemeses som stört hans mun och läppar under natten i över Pukön, och Vätterns vågor gå i svagt och rott, men därute vid skären glänser ännu en strimma av solen.

Hans anhållan beviljades och prästen eftervände. Han stannade inne hos den sjuke under flera timmar, under vilken tid ingen fick komma in till dem. Efteråt förklarade prästen, att han icke finge yppa något av vad som blivit honom anförtrott. Dock ansåg han sig berättigad att säga att den sjukens skuld börda icke var så stor som man kanske förmodade, ty det hade funnits omständigheter vid brottets begående som voro ägnade att försona brottet till en del.

Den sjuke, vilken icke uppgav sitt namn, hade känt rätt då han sade, att han icke kunde att lämna gården annat än som död. Efter att ha legat kvar i fjorton dagar, under vilken tid han blev allt sjukare, dog han lugnt och stilla en natt, varefter han blev begravd på socknens kyrkogård.

Händelsen blev under långa tider samtalämne i de trakter, som lågo kring Stenslaba. Många utläggningar och förmodanden gjordes och fantasier gavs fritt spelrum men de verkliga orsakerna till mordet blevo aldrig kända, ty prästen tog den honom anförtrodd hemligheten med sig i grav.

Myrornas intelligens

Frågan om myrornas förnuft har som bekant livligt intresserat vetenskapen, och i allmänhet har man väl haft mycket höga tankar om de flitiga, små djuren. I den danska tidskriften Naturens Verden har emellertid en författare Rich. Ege framlat resultaten av en del undersökningar, som han företagit, på grund av vilka han drar slutsatsen att man varit böjd att alltför mycket överskatta myrornas intelligens.

Det är ett faktum, skriver han, att myror från samma stack känna igen varandra, så att de första att skilja icke blott på myror av olika arter utan även på individer av samma art.

Var på beror detta? Om man tar en myra från en stack och doppar den i alkohol och smörjer in den med en vätska, som fått genom sonderprövning av myror från en annan stack, och åter släpper in den i den stack, där den hör hemma, så behandla hennes kamrater henne, som om hon inte hörde hemma där. På samma sätt kan man få myrorna att behandla verkligt främmande myror som kamrater genom att först tvätta dem med alkohol och sedan behandla dem med saft, som utpressats av myror från den stack man ämnar släppa in dem i.

Då man på detta sätt närrat myrorna att i en stack upptaga främmande individer av ända till femtio gånger så stora arter framgår tydligt att det är på lukten som myrorna skilja vänner och fiender åt. Nu framställs sig den frågan: måste den enskilda individen lära sig att skilja sina kamrater lukter från alla andra eller är det medfött att de reagera vänskapligt mot alla myror med samma lukt som deras egen? I förra fallet måste vi tillskriva myrorna minne och liknande egenskaper, i senare fallet är det endast fråga om vanlig reflex.

Tar man bort en myrdrottning från hennes stack före äggläggningen och låter den nya myrkolon uppväxa i isolering, så är det klart att dessa myror inte gärna kunna ha lärt att myror från deras moders stack äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

Av detta försök framgår att myrornas förmåga att känna igen sina kamrater inte är resultatet av individuell förvärdad erfarenhet och de gångsamtiska myrorna myrorna kunna äro bekantade med dem. Icke desto mindre förstå myrorna både från den gamla och den nya stacken, då de mötas, att de äro fränder.

sen av papperet utan komma ofta ett stycke in på detsamma. Innan de "märka" sitt misstag. Andra fortsätta av samma orsak ännu längre fram på papperet och på detta sätt blidas snart ett spår på detsamma; slutligen är det en myra som kommer helt över, och då andra följa på smart efter, men varje myra rycker till ett ögonblick, då hon når papperet, och först efter ett par timmars förlöp passera de detta, som om intet konstigt låge i vägen.

Härav följer att det ledande ämnet kännes mera intensivt, ju oftare vägen passerats, och att myrorna följaktligen måste lämna kvar något på de vägar de passera. Tar man bort papperet efter några timmar, händer ingenting märkvärdigt, låter man det ligga några dagar, innan det avlägsnas, inträffar samma panikstämning, som då det först utlades. Detta visar att det ämne som myrorna kvarlämna på sina vägar måste vara flyktigt, ty endast härigenom kan man förklara att den gamla vägen mister sin ledande egenskap, när den icke passerats på någon tid. Det kan därför anses som säkert att myrornas förmåga att ta sig fram får tillskrivas ett flyktigt kemiskt ämne, som myrorna själva lämna kvar.

Nu kan man fråga: Beror myrornas förmåga att följa detta ämne på individuell förvärdad färdighet och säkert konstaterad minnesförmåga?

Härpå kan man svara: Nej. Ty utkläckarna mår en myra i isolering och sätter den henne på en moderatens vägar, så följer hon denna precis som alla de andra myrorna.

Det är med andra ord, slutar författaren, klart att myrorna utöfva de flesta av sina handlingar rent reflekteriskt. De processer, genom vilka myrorna "känna igen" varandra och hitta vägen fram och tillbaka till sina stackar, ha, huru komplicerade de än kunna förefalla, icke mera med förflytt och medvetande att göra än mat-smältningens processer hos människor.

För kvinnors sjukdomar. Dr. Martel's kvinnopiller ha blivit bestållda av läkare och sällas på samtliga apotekare över allt för öfver ett fjärdeårligt århundrade. Tag intet substitut.

O. K. THOMASSEN
COMMISSIONER IN B. R.
and issuer of
MARRIAGE LICENSES
i och för provinsen Manitoba.

Uttfärdar alla dokument, som användas inför domstol eller vittnill edlig bekräftelse behöves.

Svenska Canada-Tidningens kontor
325 Logan ave.
Privat bostad: 483 Craig street.
Tel. Sh. 2216.

SKANDINAVISKA ADVOKATER
811 Main Street Bldg.
Telefon: Main 4503 och 4504
ROTHWELL, JOHNSON & BERGMAN
P. O. Box 1656.
WINNIPEG. MANITOBA

SKANDINAVISK ADVOKAT.
Tel.: Kontor, Main 6131 och 6152
Residens, Sher. 4440.
A. M. DOYLE, L.L.B.
Advokat, juridiskt ombud, notarie, etc
514 Sterling Bank Bldg., Winnipeg

BROOKS & SUTHERLAND
Barrieters, Solicitors, Notaries etc.
SVENSKA TALAS.
Phone Main 6225.
708 STERLING BANK BUILDING,
WINNIPEG.

JACKSON BROS.
Juvelerar- och Guldsmedsaffär.
Speciell uppmärksammas postorder.
UR- och JUVELREPARATIONER.
9962 Jasper Ave., East
Edmonton, Alta.

VACKRA SILKESRESTER
för "Crazy Patchwork"
Ett mycket fint urval av siden-
bitar av god stofflek för att göra
täckor, soffkuddar, dynor etc.
Stort försökpaket endast 25c.; 6
paket för en dollar.

PEOPLES SPECIALTIES CO.
P. O. Box 1836
Winnipeg.

ECZEMA SPECIFIC
botar fullständigt eksem, salt Rehum,
barbers itch, revorm, gamla sår,
brand och kyslar, röst bits, blår,
heads, förgiftningar från ogräs eller
färger och många andra hudsjukdo-
mar. Min skabbssalva botar skabb,
klåda, fnask, sevev years eller prairie
itch på några dagar. Har botat tu-
sentals personer på de senaste 25 åren.
Sänd per post för \$1.75, 2 askar för
\$3.00.
S. ALMKLOV, skandinavisk apotekare
Box S. Cooperstown, N. Dakota.

LAND
Vi hava prärie- och mixfar-
ming land i Manitoba, Sask-
atchewan och Alberta för kon-
stant eller skördeavbetalningar.
Efterskriv vår 64 sidor starka
katalog. Den är full av gottköp,
som skola fylla edra behov.

THE WALCH LAND CO.
Northern Crown Bank bldg.
Winnipeg, Canada.

Dr. Philip A. Eckman
Skandinavisk Tandläkare

Tändernas vård

får icke försummas, om ni önskar behålla edra goda hälsa. Det har bevisats att alla svåra sjukdomar komma af dåliga eller försummade tänder. — Jag står med nöje till edra tjänst och vill gifva eder alla råd jag kan och vill undersöka edra tänder gratis.

TÄNDER UTDRAGAS SMÄRTFRITT.

ALLT ARBETE GARANTERAS.

Dr. PHILIP A. ECKMAN

Manitoba Hall Block,

293 Portage Ave.,

Winnipeg, Man.

Hudar

Pälsverk

Ull

Om ni önskar snabb betalning för och största förtjänsten på ed